

men de findes sikkert hovedsagelig i de københavnske Valgkredse — og ser, hvilket Liv de leve, vil vide, at det, som smerter dybest, og det, som bevæger en mest til at kræve det offentlige Hjælp, er Børnenes ulykkelige Stilling. Ingen turde vel være nærmere til at tage Børnene under sin Varetægt end netop Staten, thi det er og bliver dog til en vis Grad Samfundets Ansvar, naar man ser Mennesker vokse op under uheldige Byggelove, uheldige Arbejdsvilkaar, under Tryk og Trang, under Ve og Vaande, og uden egen Skyld blive stedte i ulykkelige Vilkaar. Med Hensyn til Børnene maa man dog i alt Fald erkende, at disse staa ansvarsløse, om man end maatte mene, at Forældrene kunne have et vist Ansvar, hvad der dog i de allerfleste Tilfælde ingenlunde er sikkert, da det er Samfundsforholdene, der bestemme, hvorledes Menneskene ere og blive. Det skulde da være mit Ønske, om den højtærede Justitsminister maatte kunne gennemføre dette Lovforslag, og at det maatte kunne blive udvidet ad Aare, saa at intet Barn forgæves skulde søge Ly og Hjælp, naar det var berettiget og nødvendigt.

I Forbindelse med dette Lovforslag kunde jeg have Lyst til at pege paa en Sag, som Rigsdagen sandsynligvis ogsaa en Gang vil komme til at beskæftige sig med, nemlig Hensynet til Enker og enligt stillede Kvinder. Det bedste af alt var vel dog, om Forældrene selv vare i Stand til at opdrage deres Børn og havde Evne dertil. Der findes en Mængde Kvinder, som, naar deres Forsørgere ere borte, trods Iver og Villie, trods alle gode Forsætter, ikke ere i Stand til at opdrage deres Børn. Det er dog ret haardt, om saadanne Kvinder paa Grund af den bristende Evne skulde miste deres Børn, og det er da ret naturligt at drage den Konsekvens af Lovforslaget om vanrøgtede, hjemløse og ulykkeligt stillede Børn, at der ogsaa bør tænkes paa Statens Forpligtelse overfor hine, der ere Forsørgere, men mangle Evnen til at forsørge. I de fri Fattiggasser have vi en Institution, der søger at afhjælpe saadant; der er allerede Fingerpeget givet, men det gælder om at gaa videre i Udvikling og Supplering af denne Institution.

Endelig vil jeg pege paa, at det maaske er endnu vigtigere, om man er i Stand til at skaffe Arbejde for alle. Det maa vel ogsaa erkendes, at Regeringen her har den Pligt saavidt muligt at sætte vedtagne Arbejder i Gang. Naar vi have bevilget store Beløb til et Rigshospital og til Kri-

stiansborg Slots Genopførelse, hvilket sidstnævnte Arbejde vel inden ret længe maa kunne komme i Gang, beklage vi i højeste Grad, at saadanne offentlige Arbejder ligge stille hen. Vi forstaa ikke, hvorfor det er sket f. Eks. med Hensyn til Rigshospitalet. Der er lyst efter det her baade fra Højres og Socialdemokraternes Side. Efter de sidste Oplysninger, der ere fremkomne i denne Sag, tillader jeg mig at spørge, om det nu ikke snart turde være paa Slutningen, om man nu ikke snart kunde faa en Ende paa denne Kontrovers mellem Kommunen og Staten, saaledes at Arbejdet kunde komme i Gang. Det hele drejer sig jo, saa vidt jeg skønner efter den Fremstilling, som Borgmester Marstrand har givet i „Politiken“, om ikke mere end ca. 45,000 Kr. Det kan synes at være et stort Beløb, men naar man har Jord- og Betonarbejdere i Hundredvis, for ikke at sige i Tusindvis, som vente paa Arbejde, og enkelte af dem til Tider demonstrere deres Arbejdsløshed ved at tage Livet af sig, synes jeg, at det er lidt for gemytligt, at det netop er „en Skandale af Rang“, som „Dannebrog“ skriver, om man lader Arbejdet ligge, blot fordi Kommunen og Staten ikke kunne blive enige om et Beløb paa ca. 45,000 Kroner. Her kunde man citere de bekendte Ord: Gaa hen og forliges, I Skabhalse; gaa hen og gør en Ende paa det, lad os faa Arbejdet sat i Gang, og hvis Juristerne endelig skulle have noget at bestille med dette Spørgsmaal, lad det saa blive afgjort bagefter; thi at de sultne mættes, er dog mere vigtigt, end at Juristerne tjene et Par Skilling. Jeg skal blot endnu tilføje, at jeg i denne Tale kun har haft til Hensigt at pege paa, hvad der er den socialdemokratiske Politik's Opgaver: Reformen for de lidet besiddende, selv om Reformerne skulle vindes ved en mere aggressiv Politik. Vi betale endnu her i dette Land en Krigsskat til de store og mægtige, den udredes af de fattige. Det turde være paa Tide, at man snart vovede sig ind paa en Politik, der kraftigt og stærkt markerede Smaafolks Politik i Landet, selv om man skulde slaa en Smule af paa Personligheden eller skulde optræde noget mere aggressivt. Det, jeg ønsker Venstres Regering, hvem jeg haaber et langt Liv — vi Socialdemokrater have Tid at vente, vi kunne magelig vokse i Ly af Venstres Vinger —, er, at det maa føre en stærkere Politik og have en kraftigere Haand til at gennemføre de Krav og Ønsker, der næres her i Landet af det store Demokrati, til hvilket baade Venstre og Socialdemokraterne høre.